

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

ikke her har man nogen konstruktive løsninger.

Fremskridtspartiet har gang på gang fortalt, hvad det er, man skal gøre. Regeringen står som sædvanlig bare med sin hånlatter og sit overbærende smil i al sin uduelighed, og imens kvæles fiskerierhvervet langsomt.

På trods af al vores dårlige økonomi og på trods af, at befolkningen i stor udstrækning oplever en reallønstilbagegang, så er der i hvert fald nogle, der efter statsministerens tale kan glæde sig, nemlig dem, der lever af at formidle u-landsbistand. Denne regering vil ligesom den forrige gerne stå i internationale forsamlinger og prale med sin ødselhed på dette område, og det endda i en tid, hvor en række andre lande nedsætter deres u-landsbistand, fordi det er knaphedstider.

Et andet træk hos regeringen er, at den selvfølgelig erkender, at den ikke har evner til at skaffe folk i arbejde, og derfor vil man gennemføre en efterlønsordning, således at folk, der er over 60 år, skal have tilskud til at forlade arbejdsmarkedet. Regeringen forstår åbenbart ikke, at det, det drejer sig om, ikke er at få bestilt mindre her i Danmark. Det, det drejer sig om, er at få produktionen sat i vejret, så vi alle sammen kan blive lidt rigere.

Regeringen vil også fortsætte den næsten feberagtige indenlandske gældsætning. I 1975 skyldte staten kun 2,5 mia kr. indenlandsk. Med udgangen af august 1978 var den indenlandske gældsætning på omkring 40 mia kr. Der har sandelig været fart på i de få år, der er gået siden 1975.

Det er gået så hurtigt, at alene afdragene på den indenlandske og den udenlandske statsgæld i 1979 vil være på 18,3 mia kr., svarende til 14.400 kr. pr. familie eller godt 1.000 kr. om måneden. Men der er jo ikke noget, der afskrækker denne regering, den fortsætter med at gældsætte de danske borgere. Dette er udtryk for en helt absurd letsindighed og en spilloen hasard med Danmarks fremtid.

Statsministeren sagde videre, at det var vigtigt at beskytte og bevare det åbne land. Han fortalte os ikke, hvad der skal ske med det lukkede land, men det får vi måske oplyst på et andet tidspunkt. I hvert fald ville han bevare og beskytte det åbne land, og det ville han selvfølgelig gøre ved endnu mere bureaukratplanlægning, restriktioner og be-

grænsninger i folks personlige frihed og i folks private ejendomsret. Det er ganske enkelt symptomatisk for denne regering af socialdemokratiet og venstre.

På det boligpolitiske område siger regeringen, at det, der skal til, for det første er værdistigningsafgifter, der vil socialisere landets parcelhuse over en årrække, og for det andet endnu større tilskud til de komplet uduelige sociale boligbyggerier. Man skal øge driftsstøtteordninger, rentesikringen skal videreføres, og som en særlig pudsighed vil man prøve at formindske problemerne for de familier, som har stigende indtægter. For fortsat at holde liv i de sociale boligselskaber skal de som noget nyt tage sig af sanering og byfornyelse. Så vil de også på dette område kunne bevise deres total mangel på evne til at udføre et fornuftigt stykke arbejde.

Når det drejer sig om at give støtte til overklassens fornøjelser, så er regeringen ikke karrig. Støtten til film, som almindelige mennesker ikke gider se, skal selvfølgelig sættes i vejret, ligesom overklassens flittige brug af landets biblioteker også skal yderligere støttes. Som en særlig mærkværdighed – vel endnu et udslag af lyst til styring – har man oven i købet nedsat et udvalg, som skal studere bogmarkedet. Meningen hermed er vel, at man også på dette område vil lave restriktioner, statsstyring, statstilskud, og hvad man nu ellers kan finde på.

Alt i alt mener jeg, man kan konkludere, at det eneste fornuftige, statsministeren sagde i tirsdags, var de to sidste ord: Danmark leve!

Regeringen har sagt, at den vil indbyde til et bredt samarbejde, og der tegner sig vel allerede efter den korte tid, der er gået, et vist samarbejdsmonster.

Ifølge Ekstra Bladet vil samarbejdet med erhvervspartiets talrige folketingsgruppe gå ud på, at socialdemokratiet betaler dette partis flittige brug af flyvebilletter.

Med kristeligt folkeparti vil man sikkert afholde lange, intense og konstruktive forhandlinger om, hvilke af dette partis folketingsmedlemmer der nu skal forlade salen under vigtige afstemninger. Kristeligt folkeparti vil på denne måde heroisk og åbent kunne kritisere regeringens politik og alligevel medvirke til, at denne bliver gennemført. Nogle – lidt uvenlige – mennesker siger, at en sådan optræden er udtryk for en forløjet-